

Exercici 3

Opció A

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) Aquest fragment és l'inici del conte «Un barril de sabó moll» i, per tant, l'inici també del llibre *El Cafè de la granota*. Ens situa en l'escenari espacial de l'acció dels contes, Mequinensa —sobretot els seus carrers i el *Cafè de la granota*— i ens presenta algunes poblacions properes, les mines i els llaüts del riu Ebre. **(0,5 punts)**
- (b) El narrador posa la història en boca del vell Cristòfol («em digué el vell Cristòfol a La Granota mentre bevíem cafè»), en reproduïx les paraules. Tot i que en aquest fragment no es pot comprovar, el narrador d'aquest conte i d'altres del recull és un cronista que aplega informació sobretot del vell Cristòfol i que sovint, com en aquest conte, en reproduïx fidelment les paraules. Veiem que el vell Cristòfol s'adreça al cronista directament amb un vocatiu («xiquet») i amb un comentari en segona persona («això ja ho saps»). **(1,25 punts)**
- (c) Com que el narrador pretén reproduir les paraules del vell Cristòfol, el fragment conté elements propis de la llengua oral. Hi trobem des de diminutius («horeta»), frases col·loquials («dic d'estalzí i no dic mentida»), dislocacions («De sabó moll, a la vila no en fabricàvem») i trets característics dels dialectes occidentals («hòmens», «estalzí», «xiquet», «pareixia»). També cal remarcar el lèxic relacionat amb la navegació per l'Ebre («llaüt», «lligar amarres», «molló», «patró», «peons», etc.). **(1,25 punts)**

Opció B

Els 3 punts assignats al contingut del comentari es poden atorgar si l'examinand tracta, per separat o conjuntament, els aspectes especificats en les preguntes, és a dir, si explica que:

- (a) *El poema de la rosa als llavis* es pot llegir com una història d'amor, en la qual el poema «Sota el meu llavi el seu» és el moment del petó. A més, el poema intenta reproduir el bes en el moment present. **(0,5 punts)**
- (b) El poema és un madrigal —composició breu d'origen medieval en què s'expressava un pensament delicat adreçat a una dama— que combina versos alexandrins amb cesura 6+6 (v. 1, v. 2 i v. 6), els versos «sencers», i decasíl·labs (v. 3, hipomètric, v. 4 i v. 5), els «trencats». El poema descriu una acció, el bes, en què hi intervenen els sentits del tacte, la mirada («l'ombra corba incitant de l'esguard») i l'olfacte («perfum de magnòlia», «pit odorant»), però no hi ha cap verb —com per reproduir l'instant— i hi predomina la juxtaposició. Al primer vers hi ha un símil que compara els llavis de tots dos amb el foc i la brasa, elements que contrasten cromàticament amb l'espatlla «ben blanca» de la noia. Al quart vers hi ha una metàfora, «l'ombra corba incitant de l'esguard», les pestanyes que li fan ombra als ulls, la mirada incitant. **(1,25 punts)**
- (c) Els guions tenen la funció de tancar el bes, com un acte íntim. No hi ha pràcticament puntuació (ni comes ni punts), per tal de crear, juntament amb la juxtaposició, la sensació d'instant present i intens. El trencament dels versos va lligat amb el contingut del poema, indica que el poeta besa la noia des de dalt i que la progressió del bes és descendent: comença a la boca (v. 1) i baixa pel coll (v. 2) i l'espatlla (v. 3) fins a arribar al pit (v. 6). **(1,25 punts)**